

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.III.105/2018/4.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2018. október 30. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott neve és társa ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2018. július 5. napján kelt 16.B.30/2017/24. számú ítéletét I.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal:

hogy a Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatala bűnjelkezelője által Bj.I.68/2018. szám alatt 1. sorszámon bevételezett törött szemüveg lefoglalását megszünteti és I.r. vádlott részére kiadni rendeli;

a pótmagánvádló az elsőfokú ítéletben írt bűnügyi költséget az állam javára köteles megfizetni.

Kötelezi a pótmagánvádlót a másodfokú eljárásban felmerült 21.000 (huszonegyezer) Ft bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék a 2018. július 5. napján kihirdetett 16.B.30/2017/24. számú ítéletében vádlottat - bizonyítottság felmentette a terhére rótt életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és a felfegyverkezve elkövetett magánlaksértés büntette miatt emelt vád alól. II.r. vádlott vonatkozásában a bűnsegédként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt indult büntetőeljárást megszüntette a Be. 787.§ (2) bekezdésben írt feltételek hiánya okán, mivel a terhelttel szemben nem álltak fenn a pótmagánvádas eljárás törvényi feltételei.

A döntés ellen a pótmagánvádló és jogi képviselője jelentettek be fellebbezést I.r. vádlott terhére, a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett.

A pótmagánvádló képviseletében eljáró meghatalmazott ügyvéd a **fellebbezés írásbeli indokolásában** kérte az I.r. vádlottat érintő felmentő rendelkezések megváltoztatását, a büntetőjogi felelősségének megállapítását mindkét bűncselekmény tekintetében, továbbá a sértett képviselete körében az eljárással kapcsolatban felmerült igazolt költségeinek megfizetésére kötelezését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete mind az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérlete, mind a felfegyverkezve elkövetett magánlaksértés büntettének vádja alóli felmentés tekintetében megalapozatlan és téves jogi következtetéseken alapul. Az elsőfokú ítélet tényként állapította meg, hogy I.r. vádlott a bűncselekmény elkövetését tagadja. Ezzel szemben a bíróság előtt tett vallomását tartalmazó 7. számú jegyzőkönyv (5. oldal) szerint I.r. vádlott a bűncselekmény tényét és a saját bűnösségét is beismerte, mely nyilatkozatot később sem vont vissza. Ezt az elsőfokú bíróság nem vont a mérlegelés körébe, pedig ebből a terhelti vallomásból nem következhetett volna okszerűen felmentő rendelkezés.

Az I. r. vádlott ugyanis elmondta, hogy a pótmagánvádló egészen a pince végéig elment, az ő „agyát meg elöntötte a vér", felkapta az ást és megpróbálta a pótmagánvádlót megütni. A vádlott tehát felismerte azt, hogy a sértett a pince hátsó falához szorult, onnan nincsen lehetősége a menekülésre

és szándékában állt neki az ásóval sérülést okozni, ami csak azért maradt el, mert a sértett az ást végül kiütötte a vádlott kezéből.

A jogi képviselő rámutatott, hogy a tárgyaláson megtekintett videofelvétel tartalmából sem az I.r. vádlottat mentő, hanem a büntetőjogi felelősségét alátámasztó következtést kellett volna levonni. Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a vádlott a sértett provokáló magatartása miatt hatolt be a Vadányiék kizárólagos használatában lévő pincehelyiségbe, ezért a sértett jogos védelmi helyzete kizárható. Ezzel szemben a sértett kiprovokáló magatartásának megállapítását az I.r. vádlott vallomása és a videofelvétel alapozta meg, ezekből azonban az is kitűnik, hogy I.r. vádlott már felindult, agresszív állapotban volt, amikor lement a pincébe, tehát nem a pótmagánvádló sértett provokációja volt az, ami kiváltotta belőle az erőszakos magatartást. Egyébiránt pedig a sértett részéről esetlegesen megállapítható provokatív megnyilvánulás sem menti fel az I.r. vádlottat az általa megvalósított erőszakos cselekmény miatti büntetőjogi felelősség alól.

Az elsőfokú bíróság indokolásával ellentétben - a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen - meg lehet állapítani az említett adatok alapján, hogy ki, mikor, milyen magatartást fejtett ki, annak mi volt az indítéka, ki volt támadó, illetve megtámadott pozícióban. Azt is, hogy miként keletkeztek a szakértői véleménnyel, CT felvételekkel és látófelvételekkel igazolt sérülések, azoknak mik voltak a keletkezési körülményei. A törvényszék tehát tévesen jutott arra a következtetésre, miszerint I.r. vádlott vádiratban ismertetett cselekvősege nem bizonyított.

A jogi képviselő sérelmezte, hogy az ítélet 15. oldalának ötödik bekezdésében rögzített indokolás hiányos, mivel csak utalás van a törvényszék részéről a jogos védelem kritériumait körülíró „egységes bírói gyakorlatra”, de annak kifejtése nem történt meg, hogy jelen esetben miért volt kizárható a jogos védelmi helyzet. Nem jelölte meg az elsőfokú bíróság azt sem, hogy milyen bizonyítékok alapján, milyen értékelési módszerrel jutott arra a következtetésre, amely az I.r. vádlott felmentéséhez vezetett.

A felfegyverkezve elkövetett magánlaksértés vonatkozásában a jogi képviselő rámutatott, hogy I.r. vádlott azzal, miszerint a pótmagánvádló akarata ellenére, a család által kizárólagos jogosultsággal használt lakóházhoz tartozó pincehelyiségbe behatolt, a magánlaksértés bűncselekményét is megvalósította, függetlenül attól, hogy milyen körülmények között jutott le a sértetti helyiségbe. Ezen vádpont vonatkozásában a vádlott beismerő vallomása, a tanúvallomások és a videofelvétel együttesen bizonyítják a bűncselekmény megvalósítását.

A másodfokú bíróság a **nyilvános ülésén** megjelent **pótmagánvádló jogi képviselője** a fellebbezést, annak irányát, illetve indítványait az írásbeli indokolásban kifejtettek szerint változatlanul fenntartotta. Az ítélet megváltoztatása; az I.r. vádlott bűnösségének megállapítása és marasztalása mellett kérte további - a másodfokú eljárásban felmerült - bruttó 30.000 forint ügyvédi költség megtérítésre való kötelezését a bemutatott számla alapján.

A **pótmagánvádló** csatlakozott a jogi képviselő által elmondottakhoz.

I.r. **vádlott védője** az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja az volt, hogy a pótmagánvádló elsődlegesen a mérlegelést támadja, ami a Be. szabályai alapján a másodfokú eljárásban azonos bizonyítékrendszer mellett kizárt. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság az objektív bizonyítékokra támaszkodva állapította meg a tényállást, ugyanakkor a szubjektív tanúvallomásokat is a helyükön kezelve értékelte. A bizonyítékok zárt láncolatát képező okszerű, logikus magyarázattal szolgált a felmentő ítélet vonatkozásában, vagyis az indokolási kötelezettségének eleget tett. Részletesen kifejtette, hogy bizonyos pontokon miért nem tudta elfogadni a pótmagánvádló, illetve közeli hozzátartozóinak a vallomásait. Egyértelműen kiderült a tárgyalási nyilatkozatok alapján, miszerint a pótmagánvádló és a családtagjai érzelmileg elfogultak I.r. vádlottal, illetve feleségével, fiával szemben. Az is kitűnt a megváltoztatott vallomások alapján,

hogy a pótmagánvádló és édesanyja konzekvensen nem tudták fenntartani a nyomozás során mondottakat, attól eltértek és mindig az adott körülményekhez igazították az előadásukat. A sértetti oldal elfogultsága annak köszönhető, hogy hosszabb ideje komoly konfliktus volt a két család között, mely több polgári, illetve büntető bírósági eljárásban is tetet öltött. A tárgyaláson megtekintett videofelvétel azonban döntő bizonyítékul szolgált több fontos körülményre, például arra, hogy a pótmagánvádló egy kerti szerszámot tartva a kezében provokálta az I.r. vádlottat, közben azt mondogatta a nála jóval idősebb férfinak, hogy „gyere, gyere”. Pontosan ebből lehetett azt a helyes ténybeli következtetést levonni, miszerint a pótmagánvádló nemhogy jogos védelmi helyzetben nem volt, de ő maga lépett fel erőszakosan az I.r. vádlottal szemben. A védő álláspontja tehát az volt, hogy a történeti tényállás - a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - hízagmentesen lett megállapítva.

Védence végig tagadta a bűncselekmény elkövetését. Nyilatkozatait a bíróság értékelte az ítélet 5-6. oldalán, ahol részletesen kifejtette mérlegelését és meggyőződését. I.r. vádlott soha nem vitatta, hogy érzelmileg túlfűtött módon reagált a pótmagánvádló - már többször tapasztalt - provokatív és bántó viselkedésére, azonban következetesen tagadta a bűnösségét, miszerint testi sértés szándékával bántalmazta volna a sértettet. A történeti tényállásnak lényegében megfeleltethető a vallomása, sokkal inkább, mint a pótmagánvádló folyamatosan az éppen terítékre kerülő bizonyítékhoz - orvos-szakértői véleményhez, videofelvételhez - igazított nyilatkozatai.

A védő reagált a pótmagánvádló jogi képviselőjének a magánlaksértés vonatkozásában előadott érvelésére akként, hogy a törvényszék egyértelműen kifejtette, milyen körülmények között került sor a pincébe történő lemenetelre; lényegében egy dulakodás következményeként. A következetes bírói gyakorlat és a Btk. is megköveteli a magánlaksértés vonatkozásában, miszerint az elkövető tudatának át kell fognia, hogy ő más személy magántulajdonhoz való jogát meg akarja sérteni az ingatlanba való bemenetel során. Ilyen fajta szándékot azonban a bizonyítási eljárás nem alapoz meg.

Leszögezte a védő, hogy nem bizonyított minden kétséget kizáró módon hogy a védence elkövette volna a vád tárgyát képező bűncselekményeket, így elsődlegesen a törvényszék ítéletének a helybenhagyását indítványozta. Felhívta a figyelmet - másodlagosan - az I.r. vádlott javára értékelhető enyhítő körülményekre, melyek a büntetlen előélete, az időmúlás, az idős kora, egy felnőtt beteg gyermek eltartása, a rendezett családi körülményei és az, hogy a testi sértés elleni bűncselekmény kísérleti szakban maradt.

I.r. **vádlott** az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában előadta, hogy a vádbeli napon tanúsított magatartásával nem követett el bűncselekményt. A perbeli események óta egészségi állapota tovább romlott. Három infarktusa volt, három műtéten is átesett. Kérte, hogy a másodfokú bíróság a felmentő ítéletet hagyja helyben.

Az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590. § (1) és (9) bekezdéseiből következően az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes körben bírálta felül I.r. vádlott vonatkozásában, mivel a törvényszék döntése a II.r. vádlott tekintetében első fokon jogerőre emelkedett.

A felülvizsgálat eredményeként megállapította, hogy a pótmagánvádló és jogi képviselője által benyújtott fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

A Székesfehérvári Törvényszék az akkor hatályos az 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban régi Be.) eljárási szabályainak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, mely megfelelt a 2018. július 1. után hatályba lépett 2017. évi XC. számú büntetőeljárási törvénynek is.

Az elsőfokú bíróság hat tárgyalási napot tartott az ügyben, minden tárgyalási nap kezdetén ismertette az előző tárgyalás jegyzőkönyvét, így a folytatólágosság követelménye nem sérült.

Kihallgatta I.r. és II.r. vádlottakat, tanúként a pótmagánvádlót, **A.A.**, valamint **B.B.-t.** Szakértői bizonyítást rendelt el pótmagánvádló sérülései keletkezési mechanizmusának vizsgálata céljából, ismertette az elkészült szakvéleményt, majd két tárgyalási napon meghallgatta **C.C.** igazságügyi orvos-szakértőt, elé tárva az addig felmerült vallomások, illetőleg egyéb bizonyítékokat.

Ismertette a nyomozati szakban beszerzett más szakvéleményeket is, a helyszíni szemle jegyzőkönyvét és egyéb releváns iratok tartalmát. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság helyszíni szemlét tartott a pótmagánvádló és a vádlottak lakóhelyén. Ismertette azt a hangfelvételt, valamint a video felvételt, amit a pótmagánvádló készített a vádbeli eset alkalmával. Az elsőfokú bíróság tehát az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó valamennyi bizonyítékot feltárta, további bizonyítás az ügyben nem volt szükséges.

Az elsőfokú bíróság - a pótmagánvádló jogi képviselőjének álláspontjával ellentétben - az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Helyesen mutatott rá, hogy a vádlotti, sértetti, illetőleg a további tanúk által tett vallomások nemcsak egymásnak, hanem gyakran önmaguknak is ellentmondóak voltak. Senki nem tudott következetes maradni a nyomozás során tett nyilatkozatához, illetőleg - értelemszerűen - homlokegyenest ellentétes vallomások voltak az I. és II.r. vádlottak, valamint **A.A.** és a pótmagánvádló előadásai. tanú 2 csak a pince előtt történekről tudott nyilatkozni, vagyis ő nem látta, hogy mi történt a pincében, csupán a kiabálást hallotta.

Az elsőfokú bíróság elemezte I.r. vádlott vallomását, a pótmagánvádló előadását is, ezeket nemcsak egymással vetette egybe, hanem a többi tanúvallomással, valamint az objektív bizonyítékokkal is. A pótmagánvádló vallomását nagyrészt alátámasztotta az édesanyjának, **A.A.-nak** a nyilatkozata, azonban az ő vallomása is ellentmondásos volt, például; a fia hogyan, mikor vette fel a hólapátot, mikor harapott bele a vádlott kezébe, ő maga hogyan állt középük, mikor esett el és milyen körülmények között az I.r. vádlott (10. oldal első bekezdés). A pótmagánvádló vallomását így csak részben támasztotta alá az édesanyja vallomása. Ezért az elsőfokú bíróság csak azokat a részeket fogadta el a pótmagánvádló, illetőleg az édesanyja vallomásaiból, amelyek az egyéb bizonyítékokkal összhangban álltak.

I.r. és II.r. vádlottak teljesen más történéseket írtak le, mint a pótmagánvádló, vagy az édesanyja. Az elsőfokú bíróság ítéletében ezeket is részletesen elemezte, rámutatva közöttük lévő ellentmondásokra. Megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy elsősorban a hang-, illetve videofelvétel azok a bizonyítékok, amelyek megnyugtató módon szolgálhatnak alapul a tényállás megállapításához.

A videofelvétel csak a pincehelyiségbe való lemenetel előtti eseményeket tudta bemutatni. Az elsőfokú bíróság is rögzítette, hogy látszik a felvételen - amit a pótmagánvádló egyébként tagadott a 2018. február 15. napi tárgyaláson -, miszerint eszköz (ásónyél) lett volt nála már a cselekményt megelőzően. A hangfelvétel tartalmazza, hogy milyen kijelentések hangzottak el a pincében, azonban ezt is a helyén értékelte az elsőfokú bíróság. A hangfelvétel ugyanis nem teljesen objektív, hiszen a pótmagánvádló tudta, miszerint felveszi ezt az eseményt, az I. és II.r. vádlottak azonban ezt nem tudták. Ebből következően a tervszerűen készített felvétel anyaga alkalmas volt egy későbbi bizonyítási eljárás manipulálására, ha olyan kijelentéseket tett a pótmagánvádló szándékosan, amikről tudván tudta, hogy provokatív hatással lesz a vádlott neve házaspárra. Ő maga viszont nyilván nem tett olyan szélsőséges kijelentéseket, amelyek ellene lettek volna felhasználhatóak. A hangfelvétel tehát nem tekinthető teljesen objektív bizonyítéknak, hiszen más tudattartalommal voltak a pincébe a vádlottak, illetőleg a pótmagánvádló.

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott szándékával kapcsolatban is helyesen rögzítette a tényeket. Nem helytálló a pótmagánvádló jogi képviselőjének perbeszédében hivatkozott azon körülmény, miszerint I.r. vádlott beismerte a testi sértésre irányuló szándékát. A 7. számú jegyzőkönyv 5-6. oldalán valóban szerepel, miszerint „meg tudta volna ölni”, meg akarta fegyelmezni pótmagánvádlót, de utóbb azt is elmondta többször ugyanezen vallomásában, hogy csak

védekezésül vette fel az ásót, mert a pótmagánvádoló a hólapáttal a nemi szerve, hasa felé bökdösött (6-7. oldal).

Az elsőfokú bíróság tehát - az ellentmondásos személyi bizonyítékok miatt - azt a tényállást állapította meg, amely álláspontja szerint a vallomások azonos adatai, a hang és videofelvételek, a szemle és a szakértői vélemények alapján minden kétséget kizáró módon megalapozott.

A bűnösség megállapítása iránt előterjesztett fellebbezés - ahogyan helyesen utalt rá a védő - tulajdonképpen az elsőfokú bíróság mérlegelését támadta, a bizonyítékok újraértékelését célozta, amely a másodfokú eljárásban nem lehetséges.

Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a Be. 592. § (1) bekezdés a/-b/ és (2) bekezdés a/-d/ pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az I.r. vádlott bűnösségének hiányára mindkét terhére rótt bűncselekmény vonatkozásában okszerűen vont le következtetést a törvényszék, azonban a jogos védelem körében az indokolása nem teljes, ezért az ítéletábla az alábbi kiegészítéseket teszi.

A 2012. évi C. törvény - a 2013. július 1. napjával hatályba lépett Btk. - a jogos védelem megállapíthatóságának kereteit kibővítette. Ennek megfelelően nincsen már kitérés kötelezettsége senkinek az ellene indult támadással szemben. A Kúria a 4/2013. számú Büntető Jogegységi határozatában értelmezte a jogos védelem kérdéseit. Rögzítette az Alaptörvény 5. cikkében megfogalmazott szerint, hogy mindenkinek joga van a személye ellen intézett, vagy azt közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához. A jogegységi határozatból kitűnik, hogy a támadás olyan tevékenység vagy magatartás, amely megvalósítja valamely bűncselekmény törvényi tényállásának ismérveit. A jogtalan támadás általában erőszakos is. Ezzel szemben áll az elhárító cselekmény, amely aktív szembeszegülés a támadásra, amely szintén valamilyen aktív erőszakos magatartást feltételez a védekező személy részéről, a vele szemben irányuló erőszakos magatartás elhárítása céljából.

A jogos védelem kizáró oka, korlátja lehet, hogy ha valaki egy verbális fenyegetéssel szemben lép fel tevőlegesen.

A kölcsönös kihívás, illetve a kihívás elfogadása már a jogtalanság talajára viszi mindkét felet, ilyen esetben sem lehet jogos védelemről beszélni. Kizárja a jogos védelem megállapíthatóságát a kölcsönös támadás is. A támadás kiprovokálása ugyancsak megfosztja a védekezőt az elhárítás jogszerűségétől.

Az irányadó tényállásból kiindulva nem állapítható meg, hogy I.r. vádlott lépett volna fel támadólag a pótmagánvádolóval szemben. A pótmagánvádoló kezében már egy kerti szerszám volt, mikor az I.r. vádlott megjelent az udvaron, és az eszköz végével a pincelépcső felső fokát ütögetve, majd a fanyelet vádlott felé nyújtva a „gyere, gyere” kifejezéssel hívta magához. A pincében történekből - ahol a felek összekapaszkodtak, dulakodtak és az I.r. vádlott a földre került - nem következik az, hogy az I.r. vádlott támadott volna rá pótmagánvádlóra. A vádlott vallomása szerint éppen a pótmagánvádló volt az, aki megtámadta őt, mert a szerszámmal a nemi szerve felé szurkált, ezért fogta meg az I.r. vádlott az ásót, hogy azzal védekezzen.

Annak megállapítása, hogy ki volt jogos védelmi helyzetben, attól függ, ki kezdte meg elsőként a támadást. Az elsőfokú bíróság azonban nem tudta kétséget kizáróan tisztázni, hogy ki volt elsődlegesen a támadó, és ki volt a védekező. A felek egymást kölcsönösen és folyamatosan

sértegették, provokálták, majd a pincében mindkettejük részéről tettelegességre került sor, melynek részleteit nem lehetett tisztázni.

A bizonyítás hiányossága folytán nem egyértelmű, hogy I.r. vádlott a támadó volt, vagy csak elhárította az őt ért támadást, ezért a bűnösségének megállapítása sem lehetséges. A bíróság csak a tényálláshoz van kötve, a minősítéshez nem, de a szándék ismerete nélkül az esetleges maradékbűncselekmény - az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete helyett az eredmény szerinti könnyű testi sértés vétsége - tekintetében sem állapítható meg a bűnösség. Ezért helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor I.r. vádlottat bizonyítékok hiányában a Be. 566.§ (1) bekezdés c/ pont I. fordulat alapján eljárva felmentette a Btk. 164.§ (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat szerint minősülő testi sértés büntettének vádjá alól.

A Btk. 221.§ (1) bekezdésébe ütköző magánlaksértés bűncselekményét az követi el, aki más lakásába, egyéb helyiségébe vagy ezekhez tartozó bekerített helyre erőszakkal, fenyegetéssel vagy hivatalos eljárás színlelésével bemegy, illetve ott benn marad. A magánlaksértés csak szándékosan követhető el.

E vádpont kapcsán tényként lett rögzítve az okiratok alapján, hogy a terület a felek közös tulajdonában van, azonban a pincét a pótmagánvádló és családja kizárólagos jelleggel használja. A tényállás tartalmazza, hogy a pótmagánvádló a „gyere, gyere” kifejezéssel, a szerszám fanyelét felé nyújtva, provokálva hívta maga után az I.r. vádlottat, hogy bemenjen a pincébe. Mivel ő szólította fel, hogy menjen vele, sőt - a vádlott vallomása szerint - a hólapátnyélnél fogva be is húzta vádlottat, szóba sem kerülhet, hogy az I.r. vádlott pótmagánvádló akarata ellenére ment be az általa kizárólagosan használt helyiségbe. A dulakodást követően az I.r. vádlott és felesége haladéktalanul eleget tettek a sértett és édesanyja azon felszólításának, hogy hagyják el a pincét.

Kétséget kizáróan tehát az sem állapítható meg az, hogy az I.r. vádlott azzal a szándékkal követte saját elhatározásból a pótmagánvádlót a pincébe, és maradt ott, hogy megsértse a magánlakás sérthetetlenségéhez való jogát.

A Btk. 221.§ (2) bekezdés c/ pontjában meghatározott minősítő körülmény tekintetében sem bizonyított, hogy I.r. vádlott már a pincébe való lemenetelkor felvette-e a kezébe az ásót, vagy csak a pincében, a pótmagánvádló szurkáló mozdulatai hatására fogta meg, ezért a felfegyverkezve való elkövetés nem állapítható meg.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság I.r. vádlottat érintő felmentő rendelkezéseket, a vád tárgyát képező mindkét bűncselekmény vonatkozásában törvényesnek találta, ezért - a jogi indokolás kiegészítésével - a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján a Székesfehérvári Törvényszék 16.B.30/2017/24. számú ítéletét helybenhagyta.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatala bűnjelkezelője által Bj.I.68/2018. számú bűnjeljegyzék (19/III. számú utóirat) 1. sorszámú tétele alatt nyilvántartott, I.r. vádlott tulajdonát képező darabokban lévő törött szemüveg jogi sorsáról, ezért annak lefoglalását megszüntette és I.r. vádlott részére kiadni rendelte a Be. 320.§ (1) bekezdés a/ pontja és 321.§ (1) bekezdés alapján.

Az elsőfokú bíróság csupán megállapította, hogy a pótmagánvádló viseli a felmerült bűnügyi költséget, de azt nem rögzítette, hogy kinek a javára kell ezt megfizetni. Ezt a rendelkezést pótolta az ítéletábra akként, hogy a pótmagánvádló - a fellépése után - az elsőfokú eljárásban keletkezett bűnügyi költséget az állam javára köteles megfizetni a Be. 813.§ (1) és (3) bekezdés szerint.

Kötelezte a Be. 813.§ (4) bekezdés alapján a pótmagánvádlót a másodfokú eljárásban, az I.r. vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült és az állam által előlegezett bűnügyi költség megfizetésére, az

állam javára, mivel az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag a pótmagánvádló fellebbezett és a másodfokú bíróság a határozatot helybenhagyta.

Győr, 2018. október 30.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Vajda Edit sk.
előadó bíró

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
bíró

Z á r a d é k :

A Győri Ítéltábla fenti végzése, és azzal a Székesfehérvári Törvényszék 16.B.30/2017/24. számú ítélete I.r. vádlott vonatkozásában a mai napon, azaz 2018. október 30. napján jogerős.

Győr, 2018. október 30.

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke